

ам. У труда з адруку варванска кніга падзяка "У шуме жылі та саваты".

Цікавогод 20 лістапада ў вёсцы Рудня Пінскага раёна паэзія і пісні Яўгены Янішчыц працоўніць сюта падзеі. На месцы падзеі даеннай пунанскоцы яўрэйскай групачкі быў пасыпаны

Рудненская чырвоная рухі.

Паклон — да падзеі,

З чым разам, якімі

І флагі не бываюць.

Надсанне В. Каневічу

Яўген Янішчыц

Большую частину жыцця,

Ты працаваў народніком,

Тут беларускі,

І мудрацько.

Ханаў зи Належыці

І сонца з востра

Большую частину жыцця,

Ластаўка Палесся

Яркай каметай пранеслася яна па высокім небе беларускай паэзіі, асвятліўшы яго і пакінуўшы пасля сябе такі след, што доўга будзем адчуваць яго і бачыць.

Яўгенія Іосіфаўна Янішчыц нарадзілася 20 лістапада 1948 г. у вёсцы Рудня Пінскага раёна. У 1971 г. закончыла філалагічны факультэт Беларускага дзяржаўнага ўніверсітэта, працавала ў ЦК ЛКСМБ, літкансультантам "Сельскай газеты", з 1983 г. — рэдактарам аддзела паэзіі часопіса "Мададосьць".

Першыя вершы ў рэспубліканскім друку Жэні надрукавала яшчэ школьніцай, у 1964 г. У 1970 г. выпусціла першы паэтычны зборнік "Снежныя грамніцы" і адразу заявіла пра сябе як пра сталага паэта. У яе вершах пульсаваў агонь неспакойнага юнацтва, адгукалася меладычная матчына песня, звінёў голас празрыстай палескай крыніцы. З-пад пира Я. Янішчыц выйшлі зборнікі паэзіі "Дзень вечаровы", "Ясельда", "На беразе пляча", "Каліна зімы", "Спроси у чебреца". За кнігу "Пара любові і жалю" Яўгенія Янішчыц была прысуджана Дзяржаўная прэмія БССР імя Янкі Купа-

лы. У 1988 г. з друку выйшла кніга паэтэсы "У шуме жытга святы".

Штогод 20 лістапада ў вёсцы Рудня ля ганка бацькоўсга дома Яўгены Янішчыц праходзіць свята пазій. Ля метрыяльнай дошкі пунсавеюць яркія гваздзікі і гучашь верш:

Рукавочкам — да рукі,
Паяском — да пояса,
З вами разам, землякі,
І ў зямлі не боязна.

Паводле В. Макаўч

Яўгенія ЯНІШЧЫЦ

Прыедзь у край мой ціхі,
Тут продкаў галасы,
Тут белыя бусліхі
І мудрыя лясы.

Хапае на Палессі
І сонца і вады.
І што ні двор — то песня,
Што вёска — то сады.

Па травах светла-шызыых
Мы пройдзем ля ракі,
Дзе, муючы бялізну,
Вядуць сваё жанкі.

І будзе песня спета
Пра щасце і бяду,
І будзе падаць лета
Ў гуллівую ваду.

Прыедзь у край мой ціхі,
Тут продкаў галасы,
Тут белыя бусліхі
І мудрыя лясы.

З кнігі "Снежныя грамніцы". 1970.

ВЯСЛО І ПЕРАВЯСЛА

З глыбінных схоў народных слоў
Не з торбачкай па масла
Імчала ўдаль мяне вясло.
Трымала перавяслу.

Шумеў сусветны гураган
Выгнаннікам паганым.
Мне рукі абдзіраў дзірван —
Ралля лячыла раны.

На небасхіле юных крыл
Крыляла даль навыраст.
І прыдавала новых сіл
Зямля удоў і сірат.

І з векапомных тых гадоў,
З маленства ціхай лодкі
Калодзеж памяці дзядоў
Быў самы найсалодкі.

Якую ж песню выткаць мне,
Знайсці якія гамы?
Ды ў засівельым тумане
Не гаснуць вокны мамы.

Дабрыдзень, роднае сяло,
Дзе любасць не пагасла.
Нясе у达尔 мяне вясло —
Вяртае перавясла.

З кнігі “Пара любові і жалю”. 1983.

ГАМАЮН НА ПАЛЕССІ

Полюби эту вечность болот:
Никогда не иссякнет их мощь.
Этот злак, что сгорел, — не умрет.
Этот куст — без истления — тош.

А. Блок.

Свет повен тайны і здзіўлення,
І немаўлінай віднаты...
Але ад самага з'яўлення
Смуткуеш ты і любіш — ты.

Наросхліст вокны ў кіпень мая.
Аціх ля берага паром.
Ды ці не бура агнявая
Тваім валодае пяром?

Туга, як хмуры панядзелак.
Пагосты. Ніцыя кусты.
Апранены ў глухі шынелак,
Смуткуеш ты і любіш ты.

Ды ўспомніцца між курных хатак,
Дзе багнай дыхаюць лаўжы,
Што з чэсцю рускага салдата
Паручнік Лермантаў служыў.

Не, не спадманны променъ свята,
Не бурштыновы хмель віна —
Паэтай акрыляе страта,
І загартуювае — яна!

Сівы, пануры, белкаменны
Спіць між балота гарадок.
Але ў чаканні перамены
Аб штык навостраны радок.

Над смутаю жыццёвай прозы,
Над астабрыдлай твянню скрух —
Не ўкамянеў арліны позірк,
Не ўтравянеў мяцежны дух.

Не боскай міласцю стыхіі —
Даверам споўнены лісты.
І сэрцам матухны Расії
Смуткуеш ты і любіш — ты!
З кнігі “Пара любові і жалю”. 1983.